

ступінь використання в роботі результатів досліджень і встановлених наукових фактів);

– характер реферату (логічність подачі матеріалу, грамотність автора, правильне оформлення роботи, належна відповідність реферату всім стандартним вимогам);

– особистий внесок автора реферату (додаткові знання, використані під час написання роботи, новизна поданого матеріалу і розглянутої проблеми, рівень володіння тематикою та наукове значення досліджуваного питання).

Отже, реферування – це інтелектуальний творчий процес, що потребує осмислення, аналітико-синтетичної переробки інформації та створення нового документа – реферату, який має специфічну мовностилістичну форму. Реферативна інформація сприяє найбільш повному та точному складанню пошукових образів документів, є основою для укладання бібліографії та засобом міжнародного обміну інформацією.

Джерела та література

1. Карташов Р. Про створення реферативних журналів України / Р. Карташов // Вісник книжкової палати. – 1996. – № 1-2. – С. 27–30.

2. Коханова І. Реферування документів як затребувана сфера інформаційної діяльності / І. Коханова // Вісник книжкової палати: науково-практичний журнал. – 2009. – №2. – С. 31–32.

3. Кубах А.І. Рекомендації до підготовки рефератів / А.І. Кубах. – Х. : ХНАМГ, 2007. – 16 с.

4. Кушнарєнко Н.М. Наукова обробка документів: підручник / Н.М. Кушнарєнко, В.К. Удалова. – К. : Знання, 2006. – 334 с.

5. Сорока М.Б. Національна система реферування української наукової літератури [Електронний ресурс] / М.Б. Сорока. – К. : НБУВ, 2002. – 209 с.

6. Реферування в роботі секретаря-референта [Електронний ресурс] – Режим доступу: studopedia.su.

Анастасія Самсоненко, Тетяна Устименко
Наук. керівник – к.філол.н., доц. Мізіна О. І.
м. Полтава

З ІСТОРІЇ КЛАСИФІКАЦІЇ ДОКУМЕНТІВ

Пріоритетним напрямом документознавства як науки, що вивчає документ, його історію, теорію та практику, є розроблення класифікації документів. Цей напрям пізнання документів має давнє походження [1, с. 35]. Першою спробою класифікації документів у логічній послідовності на групи, підгрупи й більш дрібні частини був розподіл, що ґрунтувався на ознаках змісту документа та його тематиці. Ця система була розроблена у 1876 р. американським бібліографом Мелвілем Дьюї. В основу системи було покладено Десяткову класифікацію. Класифікація Дьюї (ДКД) широко застосовувалась у бібліотеках США та Англії. У системі Дьюї вся сукупність знань поділялася на 10 основних класів, а галузі знання – на дисципліни, які в свою чергу позначалися десятковим методом. ДКД характеризувалась досить

високим науковим рівнем, була зручною і зрозумілою, не залежала від мови та здатна була до подальшого розгалуження.

Поль Отле та Анрі Лафонтен переклали, переробили і вдосконалили ДКД у Європі. Таблиці регулярно перевидавалися під назвою «Універсальна десяткова класифікація» (УДК) та набули міжнародного поширення. Уважалося престижним розміщувати індекс УДК на титульному аркуші книги, демонструючи тим самим її місце в упорядкованому за допомогою УДК «світовому репертуарі». Сьогодні цією класифікацією користуються більшість бібліотек світу.

Цікавою спробою класифікації була «Предметна класифікація», розроблена англійським вченим Джеймсоном Брауном (1862–1914). Автор спробував об'єднати в одній системі предметизацію та класифікацію; у результаті механічно й досить часто навіть формально були об'єднані різнорідні за змістом та побудовою документи. Ця класифікація застосовувалась лише в країні її винахідника [2, с. 25].

Наступний поділ документів за класами з метою відображення відношень між ними проводився з урахуванням інформаційної складової документа. Інтегруючий підхід до класифікації документів, що враховував би особливості змісту й форми, було започатковано у ХІХ столітті одночасно з уведенням у науковий обіг понять «документ» та «документація». Перша спроба такої класифікації була здійснена Полем Отле в праці «Трактат про документацію» (1934 р.), де були викладені основні класифікації, що враховують не тільки властивості тексту, але й характеристики форми документа, його матеріального носія [3, с. 18].

Досить активно проблема класифікації документів почала розроблятися лише з кінця 1960-х – початку 1970-х років у межах інформатики, книго- та архівознавства, а у кінці 1980-х – бібліотеко- та бібліографознавства. Більшість цих підходів були обумовлені специфікою диференціації документів. За останні десятиріччя чимало українських і зарубіжних науковців працювали над розробкою схем класифікації документів та провели не одну дискусію з питань поділу документів за ознаками [1, с. 35]. Отже, класифікація пройшла довгий шлях свого формування, і лише за останні роки, завдяки працям відомих документознавців, таких як Ю.М. Столярова, Г.М. Швецової-Водки, С.Г. Кулешова та інші, з'явилася можливість створити багатоаспектну класифікацію документа з урахуванням його як інформаційної, так і матеріальної складової, але проблема класифікації документа на сьогодні до кінця так і не вирішена.

Джерела та література

1. Климчук Л. В. Класифікація документів: досвід, історіографічний аналіз / Л. В. Климчук // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2014. – № 2. – С. 35–38.
2. Кулешов С. Документальні джерела наукової інформації: Поняття, типологія, історія типологічної схеми / С. Кулешов. – К. : Укр. ІНТЕІ, 1995. – 191 с.
3. Слободяник М. Структура сучасного документознавства / М. Слободяник // Вісник Книжкової палати. – 2003. – № 4. – С. 18–21.